

WYROK W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział V Cywilny:

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Ścisła

Protokolant: Joanna Flajszer

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2018 r., w P.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w P.

przeciwko U. (...) w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego U. (...) w Ł., na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w P., kwotę 1.918,80 złotych (jeden tysiąc dziewięćset osiemnaście 80/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia 17 stycznia 2016 r., do dnia zapłaty;
2. kosztami procesu obciąża w całości pozwanego i z tego tytułu zasądza od niego na rzecz powoda 1313,00 złotych, w tym 1217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazuje zwrot ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu na rzecz powoda kwoty 1000 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki;

SSR Marta Ścisła

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 października 2016 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. kwoty 1.918,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 17 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód wskazał, że przedmiotem zgłoszonego w pozwie roszczenia z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawcy, jest uzupełniające odszkodowanie stanowiące zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, w związku ze szkodą poniesioną przez J. K., w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 14 grudnia 2015 roku. Na skutek tegoż, uszkodzeniu uległ samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Poszkodowany w związku z wskazaną wyżej kolizją skorzystał z kompleksowej usługi likwidacji szkody i upoważnił powoda do reprezentowania go w zakresie zgłoszenia szkody, naprawy pojazdu, najmu pojazdu zastępczego i odebrania odszkodowania.

Wobec utraty możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu oraz na skutek konieczności przeprowadzenia likwidacji szkody poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego z dnia 17 grudnia 2015 r. Czyszn najmu wynosił 120 złotych netto za jedną dobę najmu. Ponadto, powód podał, że w dniu 30 stycznia 2016 r.

poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy powodowi. Następnie powód w dniu 1 lutego 2016 r. wystawił fakturę VAT nr (...) wskazując, że koszty najmu pojazdu zastępczego wyniosły 4.870,80 zł.

Powód podał, że zasadny okres najmu trwał od zgłoszenia szkody do dnia odbioru naprawionego pojazdu tj. 33 dni. Poszkodowany na podstawie umowy z dnia 30 stycznia 2016 r. scedował na powoda wierzytelność z tytułu odpowiedzialności cywilnej związanej ze szkodą powstałą w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 14 grudnia 2015 r. Pozwany co do zasady uznał swoją odpowiedzialność, przyznając poszkodowanemu odszkodowanie, a w szczególności wypłacając kwotę 2.952,00 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego. Powód podkreślił, że w uzasadnieniu decyzji z dnia 1 lutego 2016 r. pozwany uznał stawkę najmu przyjętą przez powoda, jednakże zweryfikował okres najmu pojazdu zastępczego do 20 dób.

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 lipca 2017r. pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany nie kwestionował faktu, iż na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 14 grudnia 2015 r. pojazd marki S. (...), nr rej. (...), należący do poszkodowanego J. K. został uszkodzony w okolicznościach wskazanych przez powoda z winy sprawcy ubezpieczonego w (...) SA w zakresie odpowiedzialności cywilnej, w związku z czym uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie.

Pozwany wskazał również, że ocena materiału zgromadzonego w toku postępowania likwidacyjnego prowadzi do stwierdzenia, że wystarczający i ekonomicznie uzasadniony okres najmu samochodu w niniejszej sprawie wyniósł 20 dni i w pozostałym zakresie roszczenie powoda wykracza poza normalne następstwo szkody. W ocenie pozwanego okres najmu dłuższy niż wskazany powyżej wykracza poza normalne następstwo szkody, a odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego powinno obejmować jedynie ekonomicznie uzasadniony okres przestoju.

Pozwany podniósł także zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda. Powód nie wykazał, aby poszkodowany zapłacił czynsz za najem pojazdu zastępczego, tym samym w jego majątku nie powstał uszczerbek z tytułu poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego. Nadto pozwany podniósł, że na etapie likwidacji szkody wypłacił poszkodowanemu tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę 2.952,00 zł, przyjmując dzienną stawkę czynszu najmu w wysokości 120 netto. Powyżej wskazana kwota zdaniem pozwanego wyczerpuje w całości wszelkie roszczenia wynikające z konieczności najmu pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2015 r., w miejscowości K., w wyniku kolizji drogowej doszło do uszkodzenia pojazdu marki S. (...), o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność J. K.. Sprawcą był kierowca samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Na skutek wyżej wymienionego zdarzenia komunikacyjnego w samochodzie marki S. (...) uszkodzone zostały następujące części: okładzina zderzaka przedniego, osłona przeciwko kamieniom, pokrywa reflektora dodatkowego, krata wlotu powietrza, reflektor z kierunkowskazem, reflektor przeciwmgłowy, nadkole wewnętrzne, sygnał dźwiękowy boczny, błotnik przedni, zderzak przedni.

dowód: bezsporne, a nadto: oświadczenie k. 13, dokumenty w aktach szkody – płyta CD k. 58.

W dniu 17 grudnia 2015 r. J. K. upoważnił powoda do wykonywania wszelkich czynności w ramach likwidacji szkody z dnia 14 grudnia 2015 r. Tego samego dnia poszkodowany J. K. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) nr rej. (...). Czynsz najmu wynosił 120,00 zł brutto/dobę. Samochód został wydany w dniu zawarcia umowy tj. 17 grudnia 2015 r.

dowód : upoważnienie do likwidacji szkody komunikacyjnej- k. 14, oświadczenie o konieczności najmu pojazdu zastępczego – k. 15, umowa najmu – k. 16.

W dniu 17 grudnia 2015 r. powód, działając na podstawie udzielonego mu przez J. K. upoważnienia, zgłosił pozwanemu szkodę komunikacyjną z dnia 14 grudnia 2015 r. Szkoda komunikacyjna została zarejestrowana pod numerem (...).

dowód: dokumenty w aktach szkody – płyta CD k. 58.

W dniu 28 grudnia 2015 r. odbyły się z oględziny pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z udziałem przedstawiciela pozwanego. W dniu 29 grudnia 2015 r., powód przedstawił pozwanemu propozycje kalkulacji kosztów naprawy pojazdu, a która została zweryfikowana przez pozwanego w dniu 8 stycznia 2016 r.

dowód: dokumenty w aktach szkody – płyta CD k. 58.

Decyzją z dnia 7 stycznia 2016 r. pozwany w ramach postępowania likwidacyjnego przyznał poszkodowanemu J. K. odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w kwocie 2.035,27 zł które zostało ustalone w oparciu o kosztorys naprawy.

dowód: decyzja pozwanego z dnia 7 stycznia 2016 r.- k. 19, dokumenty w aktach szkody – płyta CD k. 58.

W dniu 30 stycznia 2016 r. nie później niż dzień po telefonicznej informacji od powoda, J. K. zwrócił powodowi pojazd zastępczy, wynajmowany od niego na podstawie umowy z dnia 17 grudnia 2015 r. oraz odebrał naprawiony pojazd.

Łącznie poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego 44 dni. Roszczenie zgłoszone pozwanemu, nie obejmuje całości okresu trwania najmu pojazdu zastępczego.

dowód : umowa najmu – k. 16, zeznania J. K. k. 74.

Powód doręczył pozwanemu fakturę VAT nr (...), wystawioną na kwotę 4.870,80 zł brutto z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego na podstawie umowy z dnia 17 grudnia 2015 r.. w okresie 33 dni, według stawki najmu 120,00 zł/dobę.

dowód: faktura VAT nr (...) – k. 18, dokumenty w aktach szkody – płyta CD k. 58.

W dniu 30.01.2016 r. J. K. dokonał na rzecz powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w P. cesji wierzytelności przysługujących mu wobec pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 14 grudnia 2015 r. r., zarejestrowanej pod numerem (...).

dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 30 stycznia 2016 r. – k. 30, zeznania świadka J. K.- k. 74.

Na podstawie decyzji z dnia 1 lutego 2016 r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.952,00 zł oraz przyznał dopłatę do odszkodowania w wysokości 3118,04 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy.

Ostatecznie pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie z tytułu kosztów najmu samochodu zastępczego łącznie w kwocie 2.9520,00 zł (20 dni x 120 zł netto + VAT).

dowód: decyzje pozwanego z dnia 1 lutego 2016 r. - k. 20-21; dokumenty w aktach szkody – płyta CD k. 58,

Pozwany w odpowiedzi na reklamację pismem z dnia 4 kwietnia 2016 r. nie uwzględnił zastrzeżeń powoda, podtrzymując swoje stanowisko wyrażone w decyzji z dnia 1 lutego 2016 r.

dowód: pismo powoda z dnia 3 marca 2016 r. – k. 22- 25, wydruk wiadomości e-mail – k. 27, pismo pozwanego – k. 28.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych między stronami oraz wskazanych wyżej dokumentów, jak również zeznań świadka (poszkodowanego) J. K..

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty oraz ich kserokopie świadczące o istnieniu dokumentów źródłowych o tej samej treści, albowiem ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony, natomiast Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. K.. Zeznania świadka dotyczyły okoliczności zawartej z powodem umowy cesji oraz umowy najmu pojazdu zastępczego, a także sytuacji osobistej i majątkowej poszkodowanej. Zeznania świadka były spójne i logiczne, oraz zbieżne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, uznanym za wiarygodny. Sąd nie znalazł żadnych racjonalnych podstaw, aby zeznaniom tym odmówić wiary.

Sąd zważył, co następuje:

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut pozwanego dotyczący braku czynnej legitymacji procesowej powoda. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z kolei art. 513 § 1 k.c. stanowi, że dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Celem i skutkiem przelewu jest przejście na nabywcę wierzytelności, a zatem ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Jednakże w następstwie przelewu nie może pogorszyć się sytuacja dłużnika.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy czynna legitymacja procesowa powoda wynikała z umowy cesji wierzytelności z dnia 30 stycznia 2016 r. W dacie jej zawarcia cedent (poszkodowany J. K.) był zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda czynszu najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem jego pojazdu na skutek zdarzenia z dnia 14 grudnia 2015 r. W ramach rozliczenia tej należności poszkodowany przelewał na powoda (cesjonariusza) przysługującą mu wobec pozwanego wierzytelność z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej tego ubezpieczyciela za skutki zdarzenia komunikacyjnego z dnia 14 grudnia 2015 r. W tym aspekcie bez znaczenia dla oceny czynnej legitymacji procesowej powoda pozostawała okoliczność, czy poszkodowany poniósł wydatek z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Wystarczy bowiem, że w jego majątku powstała szkoda w postaci zobowiązania do zapłaty tej należności, którą rozliczył, cedując na powoda przysługującą mu wobec pozwanego wierzytelność, stanowiącą przedmiot niniejszego postępowania.

Wyżej wskazana wierzytelność wynika również z art. 9 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 r. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.) stanowiącego *lex specialis* względem regulacji zawartej w art. 822 § 1 k.c., w myśl którego umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego ubezpieczeniem za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Odpowiedzialność ubezpieczyciela trwa przez okres wskazany w umowie i kończy się z upływem ostatniego dnia tego okresu, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ustawie (art.12 ust.1). Rozdział 2 cytowanej na wstępie ustawy w sposób szczegółowy określa zasady ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Regulację tę powtarza art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.).

Jednocześnie art. 36 ust. 1 wymienionej ustawy przewiduje, że przy odpowiedzialności ubezpieczyciela odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Wysokość odszkodowania powinna być natomiast określona według reguł wskazanych w art. 363 k.c.

W takim rozumieniu koszty i wydatki poniesione w następstwie zdarzenia wyrządzającego szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej, natomiast ocena, czy są one objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności zależy od ustalenia, czy zachodzi adekwatny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tych kosztów i wydatków a wypadkiem, a także czy ich poniesienie było obiektywnie uzasadnione i konieczne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18.05.2004 r., sygn. III CZP 24/04).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy, dotyczącej żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, prowadzony spór ogniskował się wokół zasadnego czasu naprawy uszkodzonego pojazdu, a co za tym idzie również okresu najmu pojazdu zastępczego. Stawka dobową za najem pojazdu zastępczego nie była sporna i strony zgodnie przyjęły, że wynosi ona 120 zł netto.

Powód domagał się wyrównania szkody poprzez zapłatę kwoty 1.918,80 zł, stanowiącej różnicę między kwotą należności wynikającej z faktury VAT nr (...) z 1 lutego 2016 r. tj. 4.870,80 zł, a wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.952,00 zł.

W ocenie Sądu żądanie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości

Ustalając zakres odszkodowania, do którego zapłaty zobowiązana jest strona pozwana Sąd miał na uwadze, iż wydatki poniesione przez poszkodowanego z tytułu najmu pojazdu zastępczego stanowią szkodę pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem sprawczym w części, w której dotyczą okresu, w którym poszkodowany nie mógł korzystać z własnego pojazdu. Orzecznictwo Sądu Najwyższego ukształtowane na tle omawianego zagadnienia wskazuje, że celowymi i ekonomicznie uzasadnionymi wydatkami na najem pojazdu zastępczego są koszty najmu ponoszone w okresie koniecznym do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu. Jako ten okres rozumie się: czas bezpośrednio przypadający na zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi szkody; czynności likwidacyjne samodzielnie prowadzone przez ubezpieczyciela (np. czas od zgłoszenia szkody do chwili przeprowadzenia oględzin, okres oczekiwania przez poszkodowanego na otrzymanie kosztorysu w celu rozpoczęcia bez zbędnej zwłoki naprawy uszkodzonego pojazdu); czynności mieszczące się w ramach współdziałania stron w zakresie ustalenia zakresu szkody i kosztów naprawy (np. czas oczekiwania na akceptację kosztorysu sporządzonego przez zakład naprawczy, gdy dokonanie tej czynności zostało w uzgodnieniu przerzucone na poszkodowanego albo jego sporządzenie było wynikiem nienależytego określenia przez zakład ubezpieczeń zakresu szkody i wysokości kosztów naprawy); czas rzeczywistej naprawy uszkodzonego pojazdu, który uwzględnia oczekiwanie na zamówione części zamienne i możliwości organizacyjne zakładu naprawczego (np. oczekiwanie uszkodzonego samochodu w kolejce na naprawę z uwagi na konieczność realizacji innych, uprzednio zawartych zobowiązań, dni wolne w funkcjonowaniu zakładu naprawczego); inne obiektywne czynniki wpływające na proces naprawy i niemożność odtworzenia możliwości korzystania z rzeczy.

Powód domagał się wypłaty odszkodowania za 33 dni najmu pojazdu zastępczego (por. faktura VAT nr (...)), licząc od dnia zgłoszenia pozwanemu szkody tj. od dnia 17 grudnia 2015 r. W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, że powód należycie wykazał potrzebę korzystania przez J. K. z pojazdu zastępczego w wyżej wymienionym okresie. (...) zastępcze zostało wydane poszkodowanemu 17 grudnia 2015 r. i tego samego dnia nastąpiło zgłoszenie szkody. Następnie w dniu 28 grudnia 2017 r. przedstawiciel pozwanego przeprowadził oględziny pojazdu. Tego samego dnia powód dostał kosztorys naprawy od pozwanego. Następnego dnia tj. 29 grudnia 2017 r. powód przesłał pozwanemu poprawioną propozycję kosztorysu naprawy, który po zweryfikowaniu został odesłany powodowi dopiero w dniu 8 stycznia 2016 r. Należy uznać, że przed wskazaną datą (tj. przed weryfikacją przez pozwanego kosztorysu naprawy) powód z pewnością nie mógł przystąpić do naprawy samochodu. Sam pozwany nadto, w decyzji z dnia 1 lutego 2016 r. uznał za zasadne 3 dni technologicznego czasu naprawy (...). Do wskazanych powyżej 26 dni zasadnego okresu naprawy Sąd doliczył 4 dni wolne od pracy, a które przypadły w czasie naprawy pojazdu, 2 dni na organizację części zamiennych oraz 2 dni na wydanie i odbiór pojazdu. W ocenie Sądu, Jakkolwiek czynnościom pokrzywdzonego i powoda, nie można zarzucić jakiegokolwiek opóźnienia, to czynności pozwanego, z pewnością były wykonywane ze znacznym opóźnieniem, a już z pewnością nie sprzyjały

zasadzie minimalizacji szkody. Nie można bowiem wyjaśnić dlaczego pozwany przeprowadził oględziny dopiero po 11 dniach od zgłoszenia szkody, a zweryfikował kalkulację naprawy po 10 dniach od jej otrzymania. Sam ten czas, to 21 dni uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego. Tym samym, nie można zarzucać pokrzywdzonemu oraz powodowi, iż poświęcili 2 dni na organizację części zamiennych, czy też czynności organizacyjne.

Konieczność minimalizacji szkody, dotyczy bowiem obu stron postępowania, a nie tylko pokrzywdzonego, o czym w niniejszej sprawie, pozwany zdał się zapomnieć.

Sąd podziela w tym kontekście, pogląd, że naprawa pojazdu powypadkowego obejmuje przecież także demontaż części uszkodzonych, zamontowanie nowych, wiąże się z normalnym czasem pracy określonego warsztatu uwzględniającym zarówno przerwy wynikające z regulacji prawa, a nadto z czynnościami czysto technicznymi jak lakierowanie, a wcześniej czynności blacharskie, przy czym na te czynności realnie poszkodowany nie ma wpływu. Uwzględnieniu podlegać winna także okoliczność, iż przyjmowany do naprawy samochód nie jest jedynym, a tym samym podlega naprawie w określonej kolejności. W ocenie Sądu miarodajnym winien być rzeczywisty czas naprawy, a więc okres, w którym uszkodzony pojazd mechaniczny w normalnym stanie rzeczy, przy uwzględnieniu faktycznych elementów naprawy (oczekiwanie w kolejce na naprawę, sprowadzenie części zamiennych, technologiczna przerwa potrzebna na wyschnięcie świeżej powłoki lakierniczej przed przystąpieniem do prac związanych z konserwacją oraz montażem pojazdu itp.), a także procesu likwidacji szkody (oczekiwanie na oględziny, czas oczekiwania na ponowne oględziny, oczekiwanie na kalkulację) może zostać oddany poszkodowanemu do użytku.

Sąd na podstawie wskazanych wyżej okoliczności, uznał za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego przez okres 33 dni, począwszy od 17 grudnia 2018 r. tj. od daty zgłoszenia szkody pozwanemu i daty zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego.

Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu obejmuje także odpowiedzialność ubezpieczonego z tytułu odsetek za opóźnienie świadczenia (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1992 r., III CZP 12/92). W sytuacji, gdy dłużnik opóźnia się z zaplaceniem odszkodowania wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia (art. 481 § 1 k.c.). Jedną z podstawowych zasad prawa cywilnego jest, iż dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 powołanej już wyżej ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), który ma charakter *lex specialis* w stosunku do art. 817 § 1 k.c.. Jest to termin 30 dni od dnia otrzymania przez zakład ubezpieczeń zawiadomienia o szkodzie (ust. 1). Natomiast w przypadku, gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (ust.2). Na gruncie niniejszej sprawy Sąd zasądził odsetki od dnia 17 stycznia 2016 r. uznając wskazaną datę jako dzień po upływie miesięcznego terminu do spełnienia roszczenia odszkodowawczego liczonego od otrzymania przez pozwanego zawiadomienia o szkodzie tj. od 17 grudnia 2015 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt 2 sentencji wyroku i na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., biorąc pod uwagę zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od pozwanego, jako strony przegrywającej sprawę kwotę 1.313,00 zł tytułem kosztów procesu, na które składają się koszty opłaty sądowej od pozwu w kwocie 96,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1200,00 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W pkt 3 sentencji wyroku Sąd orzekł zgodnie z art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym Sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony, a kosztami należnymi.

SSR Marta Ścisła